МЕМОРАНДУМЪ

отъ сдруженатa македонска емиграция.

Прѣзъ миналото столѣтие Балканскиятъ полуостровъ, terra incognita до тогава за широкия чуждъ свѣтъ, прояви напълно своята истинска национална физиономия. Пробудилото се у тия народи историческо съзнание има за необходимо послѣдствие тѣхното национално-политическо обособяване. Върху територията на вѫтрѣшно разкапващата се отоманска империя послѣдователно изникнаха сръбската, гръцката и българската държави, като прѣдставителки на тритѣ християнски нации на Полуострова. Европейската дипломация обаче, съ чието съдѣйствие се създадоха тия държави, не закрѫгли още тогазъ тѣхнитѣ национални граници: области съ прѣимуществено гръцко, сръбско и българско население, се оставиха да носятъ ярема на турското робство.

Отъ тия три разнонационални части на Полуострова, оставени подъ турско владичество, на Македония, прѣимуществено българска область, е било писано да изпита най-горчивата участь. Гърция, полакомена отъ пръснатитѣ по македонското крайбрѣжие гръцки поселения и използувайки властьта на гръцката цариградска патриаршия, и Сърбия, изгубила надежда да придобие своитѣ съпародници на западъ отъ кралството, насочиха своитѣ погледи къмъ Македония и съ безогледни срѣдства се заловиха да наложатъ на населението ѝ своя националенъ образъ. Тѣхнитѣ усилия и насилия, обаче, прѣки и косвени чрѣзъ турската власть, както и тѣхното злато не сполучиха цѣльта си: тѣ само притуриха къмъ теглата на населението отъ политическия му потисникъ и патила отъ православни християнски държави.

Македонското население се намѣри прѣдъ тежко изпитание: прѣдлежеше му или да заличи своя образъ и да му е мирна главата, или да поведе непосилна борба срѣщу трима сдружени врагове и мѫжествено да понесе жестокитѣ удари на сждбата. Гордо съ своето минало, осияно отъ свѣтли ликове на себеотрицание, излѣзли изъ неговата срѣда, македонското население безъ колебание поведе борбата и високо издигна народното си знаме, за да види и се убѣди цѣлъ свѣтъ, че то е и остава българско, и по езикъ, и по съзнание, и по чуства и стремежи.

А тая борба се прояви:

1) Срѣщу органитѣ на гръцката патриаршия и тия на кралство Гърция за довръшване духовното освобождение и националното обособяване, започнато още прѣзъ първата половина на миналото столѣтие, именно въ Западна Македония.

2) Срѣщу сръбската пропаганда, която въпрѣки дадената ѝ подкрѣпа отъ турската власть да се сломи българската мощь, не можа да постигне никакви резултати;

3) Срѣщу държавата за подобрение политическото положение на страната. Революционната организация, която разклати основитѣ на турската империя въ Европа и прѣдизвика европейска намѣса, реформи и най сетнѣ освободителната балканска война, бѣше българска; българи

за нея. поддържаха турското господство и пращаха чети, които задружно съ турската войска прѣслѣдваха борцитѣ за свободата.

Тъй ясно проявеното национално съзнание на грамадното множество отъ християнското население на Македония не е могло да не се признае като единъ естественъ даденъ фактъ и отъ науката и отъ политиката. А това се установява:

1) Отъ общото мнѣние на чужденци пѫтешественици изъ Македония и на ученитѣ слависти, че тя главно се населява отъ българи;

2) Отъ турцитѣ съжители, които въ Македония познаватъ само българи и гърци (послѣднитѣ дѣто ги има) и отъ турската държава съ султанския фермань за учрѣдяване българската Екзархия отъ 1870 г., съ закона за спорнитѣ черкви, гласуванъ отъ парламента прѣзъ 1910 год. и съ много други държавни актове,

3) Отъ гърцитѣ съжители, които признаватъ само вулгари, и отъ гръцката пропаганда, която въ Македония не е признавала сърби, но е признавала българи, макаръ и подъ името „вулгарофони“:

4) Отъ факта, че българскиятъ езикъ въ обикновения животъ се е наложилъ на всички инородни малцинства, включително турцитѣ;

5) Отъ международната конференция въ Цариградъ прѣзъ 1876 год., която, като намира, че Македония е населена главно съ българи, включваше я въ българската реформена область;

6) Отъ Русия, която съ Санстефанския договоръ отъ 19. февр. 1878 г. включваше цѣла Македония, като българска страна, въ създаденото отъ нея княжество България.

При тия очевидни доказателства за националния образъ на Македония напразни бѣха всички усилия на Гърция и Сърбия съ насилни срѣдства да го видоизмѣнятъ, и безплодни останаха всички тѣхни опити да заблуждаватъ европейското обществено мнѣние по тоя въпросъ, за да подкрѣпятъ и оправдаятъ своитѣ политически претенции върху тая българска область. Страдална Македония чезнѣше да дочака момента, когато тия двѣ християнски държави ще се вразумятъ, ще прѣстанатъ да я терзаятъ и измѫчватъ, ще разбератъ своитѣ сѫщински национални граници и въ споразумѣние съ Българското царство всички задружно да осѫществятъ своето национално обединение.

Ето защо македонското население съ възторгъ посрѣщна съюза на балканскитѣ държави и задружната война срѣщу турското господство на Балканитѣ. Виждайки въ тая война съ пълна увѣреность осѫществяването на лелѣяната отъ него надежда за освобождение отъ турско робство и национално обединение, то съ ентусиязъмъ се впусна въ послѣдната кървава борба съ вѣковния врагъ. Македония даде на съюзницитѣ многохилядни калени борци: часть отъ тѣхъ сформираха опълчението, което извърши дивни подвизи въ тракийскитѣ равнини и на крайбрѣжието на Мраморно море, а друга часть въ многобройни чети се би геройски съ врага по македонскитѣ височини рамо до рамо съ гръцката и сръбската и българската войски. Цѣлото българско население въ Македония улесняваше тѣхната задача.

Въ тая война България по своето географическо положение трѣбваше да отправи своитѣ главни сили въ Тракия, дѣто бѣше съсрѣдоточена главната сила на неприятеля, постоянно увеличавана отъ азиятскитѣ пълчища. Българскитѣ герои съкрушиха и поразиха врага изъ тракийскитѣ долини и достигнаха Чаталджа и Галиполъ. Съюзницкитѣ сръбски и гръцки войски трѣбваше да разбиятъ изолирания и безпомощенъ слабъ неприятель въ Стара-Сърбия, Епиръ и часть отъ Македония.

Наврѣдъ българското население въ Македония посрѣщна радушно гръцкитѣ и сръбскитѣ войски и имъ показа широко гостоприемство, като имъ отвори домоветѣ си, като ги нахрани и напои. Наистина то очакваше да види като освободители своитѣ синове и братя, своята съ народна българска армия, ала тая липса не попрѣчи на изблика на неговата радость, защото то знаеше, че свободата му се изкупува съ българска кръвь при Лозенградъ, Одринъ, Люле-Бургазъ, Чаталджа и Булаиръ, защото то разбираше, че съюзницкитѣ войски въ Македония изпълняватъ отъ своя страна задълженията си спрямо Съюза.

Войната се свърши съ блѣстящъ успѣхъ, но — увы! — и радостьта на македонското население бѣ мимолѣтна.

Военнитѣ и граждански власти въ завзетитѣ отъ гърци и сърби мѣста въ Македония твърдѣ скоро взеха враждебно поведение спрямо населението. Съзнавайки, че се намиратъ въ чужда страна и забравяйки своитѣ съюзнишки задължения, тѣ незабавно се заловиха съ всички осѫдителни срѣдства, да осѫществятъ сега своитѣ стари мечти: **да принудятъ единъ народъ да се отрече отъ своето име, отъ своето съзнание, отъ своята духовна сѫщность.** Религиознитѣ прѣдставители на българитѣ въ тия мѣста — митрополити, архимандрити и свещеници — тѣхнитѣ учители и обществени дѣйци, войводитѣ и всичкитѣ борци за свободата на тая злочеста страна — сѫ прѣдметъ на ругатни, на жестоко прѣслѣдване, на арести, на побойща и убийства и на безслѣдни изчезвания. Българската черква, българското училище, българското име се прѣслѣдватъ навсѣкѫдѣ и въ лицето на всѣки българинъ. Тия нечути насилия върху съвѣстьта на българина се придружаватъ и съ едно явно и систематично ограбване на имота му и изнасилване на сѣмейната му честь. Изложено на такива жестоки прѣслѣдвания и ограбвания, населението съ пълно право счита своитѣ „освободители“ за врагове и по-жестоки отъ турцитѣ притѣснители. То чакаше слѣдъ войната да се наслаждава на свобода и на правовъ редъ, а дочака по-тежка тирания и по-голѣми произволи.

Отъ това печално положение на работитѣ, тъй ясно изложено и фактически аргументувано въ чуждия печатъ и отъ чужденци, безпристрастни наблюдатели, изпѫква пакъ тая гола истина: **гърци и сърби сами идатъ да докажатъ, че Македония е чужда за тѣхъ страна.**

Поведението на съюзницитѣ на България, и особено това на сърбитѣ, буди у насъ дълбоко възмущение и навѣва ни тѫжната мисъль, че се замислюва покушение върху нашето народно тѣло, присвояване на наша родна земя.

Насѫщна нужда имать балканскитѣ народи [illegible] слѣдъ толкова ожесточени борби, кѫсотрая и вѣчна [illegible] стоѣние. Миръ на Балканитѣ пека и европейската дипломация, защото отъ размирията се уврѣждатъ културно-икономическитѣ интереси на великитѣ държави и защото искрата на балканското размирие заплашва да подпали огъня въ цѣла Европа. И балканската война се прѣдприе въ името на освобождението на българи, сърби и гърци отъ турското робство, та, като прибере всѣка балканска държава своитѣ сънародници въ естественитѣ си граници, да прѣстанатъ смутоветѣ на Балканския полуостровъ, и народитѣ да се прѣдадатъ изключително на своето културно развитие. Поведението, обаче, на гръцкитѣ и сръбскитѣ власти и тѣхнитѣ замисли да се установятъ трайно въ завзетитѣ македонски мѣста правятъ **мира на Балканитѣ абсолютно невъзможенъ.**

Българското македонско население, което съ самоотвержената си борба за запазване националното си име и за постигане политическия си идеалъ, е доказало, че не е **инертна маса**, чрѣзъ сдруженитѣ свои прѣдставители отъ цѣла Македония високо заявява:

1) **Че то не признава никакви сиорни мѣста въ границитѣ на Македония, защото тя отдавна е опрѣдѣлила и съ кръвьта на своитѣ синове е обрисувала националната си физиономия;**

2) **Че то счита за свое сърце именно тия части отъ Македония, които по горчива ирония на сѫдбата, бидоха завзети отъ инороднитѣ съюзни войски;**

3) **Че, установено и кристализувано въ своя националенъ духъ, то съ възмущение отблъсва да бѫде третирана часть отъ него като размѣнна монета въ политически комбинации за задоволяване чужди и съ нищо неоправдани притезания.**

Прѣдъ видъ на това македонското население твърдо вѣрва и се надѣва:

1) Че България, която извика къмъ задружна война срѣщу турцитѣ Сърбия и Гърция и съ своята мощь даде възможность на тѣхнитѣ армии да запишатъ и побѣди въ новата си история, че България, която главно изнесе на плещитѣ си войната, удиви свѣта съ геройчитѣ подвизи

на фронта си и даде най-тежки жертви — не ще допусне никаква ампутация върху народния организъмъ и отъ гледище на своя интересъ и отъ гледище на толкозъ желания миръ въ бждеще между балканскитѣ държави и

2) Че другитѣ заинтересовани фактори на Балканитѣ не ще съдѣйствуватъ за създаване изкуствени политически граници между балканскитѣ държави, — граници, които би дали поводъ за бждни смутове и размирия.

София, 15 май 1913 год.

ЗА МАКЕДОНСКИТѢ БРАТЕТВА:

Скопско:
Т. Карайооовъ
Т. Павловъ
Н. Бойкикевъ

Кумановско:
М. Хр. Поповъ
П. Трендафиловъ
Юр. Кралевъ

Щовско:
Ив. Георгиевъ
Ст. Яневъ
Цв. Петровъ

Кичевско:
Свящ. П. Лазаровъ
Вл. К. Дамяновъ
М. Андреевъ

Паланечко:
Свящ. К. Апостоловъ
Д. Апостоловъ
Хр. Тасевъ

Кратовско:
Е. Карановъ
М. Моневъ
М. Миладиновъ

Дебърско:
Т. Костовъ
А. Новковъ
Т. Божиновъ

Демиръ-Хисарско:
К. Стояновъ
Я. Ангеловъ
Ст. Робевъ

Охридско:
Д-ръ Н. Янчевъ
Д-ръ Г. Стрѣзовъ
Кл. Карагюлевъ

Стружко:
Хр. Матовъ
А. Костовъ
И. Миладиновъ

Рѣсенско:
Д-ръ Д. Р. Владовъ
Д-ръ Хр. Татарчевъ
Т. Доревски

Битолско:
Д. Михаиловъ
А. Наумовъ
Н. Ризовъ

Крушовско:
Н. Божиновъ
Н. А. Томалевъ
А. Лопатаровъ

Прилѣпско:
Митроп. Методий Кусевъ
Ив. Каранджуловъ
Ил. Хр. Дундовъ

Велешко:
Д-ръ Ив. Георговъ
Ан. Драндаръ
Д. Кушевъ

Костурско:
Д-ръ В. Диновъ
Архитектъ Н. Юруковъ
Хр. Н. Димитровъ

Лерписко:
Сп. Гулабчевъ
Хр. Георгиевъ
К. Чековъ

Еморско:
Бл. Димитровъ
Д-ръ Ф. Манолевъ
Н. Благоевъ

Тиквешко:
Хр. М. Кюлюмовъ
Хр. Михаиловски
Т. Темковъ

Воденско:
Хр. Поповъ
Г. Лъжевъ
Хр. Занешевъ

Солунско:
Ил. п. Стефановъ
П. Сарафовъ
Ив. Х. Николовъ

Енидже-Вардарско:
К. Дзековъ
Б. Ангеловъ
Г. Миндовъ

Сѣрско:
Щ. Атанасовъ
К. Аврамовъ
Ив. Хършевъ

Кукушко:
Д-ръ Н. Червенъ-Ивановъ
Инджинеръ Хр. Станишевъ
Т. Дели-Ивановъ

Разложко:
Г. Разлоговъ
Г. Голевъ
Ан. Страшимировъ

Щипско:
Проф. Л. Милетичъ
Т. Александровъ
Ст. Здравевъ

Неврокопско:
Н. Мандушевъ
П. В. Сарафовъ
К. Атанасовъ

Mémorandum

De la part de l'Emigration Macédonienne.

Au cours du dernier siècle, la presqu'île des Balkans, qui était demeurée jusque là comme une terra incognita pour le grand public de l'étranger, prit définitivement sa vraie physionomie nationale. La conscience historique qui s'était éveillée chez les peuples du Balkan eut pour suite inévitable d'établir l'individualité nationale et politique bien distincte de chacun d'eux. L'un après l'autre, les Etats serbe, grec, bulgare, représentants des trois nations chrétiennes de la presqu'île, firent leur apparition sur le territoire de l'Empire ottoman en proie à la décadence. Mais, les diplomates de l'Europe, qui avaient pourtant contribué à la création de ces Etats, évitèrent à l'époque d'en arrondir les frontières nationales; et laissèrent sous le joug turc certaines provinces à majorité serbe grecque et bulgare.

De ces trois parties de la péninsule, c'est à la Macédoine, province principalement bulgare, que devait échoir le sort le plus cruel. La Grèce, tentée par les colonies grecques disséminées sur le littoral macédonien, profitant par ailleurs de l'autorité du patriarcat oecuménique de Constantinople, et la Serbie, ayant perdu l'espoir de s'unir à ses frères de l'Ouest, dirigèrent leurs regards sur la Macédoine et entreprirent, ne s'arrêtant guère au choix des moyens, d'imposer aux populations de cette province la nationalité grecque ou serbe. Toutefois, les efforts de ces deux Etats, les violences auxquelles ils se livrèrent, soit directement, soit sous le couvert de l'autorité ottomane, pas plus que l'or répandu à profusion ne surent leur faire atteindre le but visé: l'unique résultat obtenu fut d'ajouter aux souffrances imposées à la population macédonienne par l'oppression politique de la Turquie de tourments nouveaux infligés, cette fois, par des Etats chrétiens-orthodoxes.

La population de la Macédoine fut livrée à une terrible épreuve: il lui fut donné de choisir entre l'alternative de renoncer à sa personnalité, pour avoir enfin le repos, et entre celle d'entreprendre une lutte contre trois ennemis marchant la main dans la main, et de supporter vaillamment les rudes coups de la destinée. Fière de son passé nimbé par l'esprit de renoncement et de sacrifice de tant de figures sereines issues de son sein, cette population entreprit sans hésitation la lutte, et éleva bien haut l'étendard national, afin de prouver au monde entier qu'elle est et veut demeurer bulgare aussi bien par la langue que par la conscience, les sentiments et les aspirations.

Et cette lutte se manifesta:

1) Contre les organes du patriarcat grec et ceux du royaume de Grèce, dans le but de parfaire l'indépendance religieuse et l'individualité, l'intégrité nationale — oeuvre entreprise au courant de la première moitié du dernier siècle précisément dans la Macédoine occidentale;

2) Contre la propagande serbe qui n'arriva pas à des résultats tangibles, bien qu'elle ait été soutenue par l'autorité turque dans son effort d'abattre la vigueur bulgare;

3) Contre l'Etat ottoman, dans le but d'obtenir une amélioration dans la situation politique du pays. L'organisation révolutionnaire qui ébranla les assises de l'empire ottoman en Europe et amena l'intervention européenne, les réformes et, en dernier lieu, la guerre libératrice des Balkans, cette organisation était *bulgare*; *ce sont les bulgares qui ont versé leur sang pour la liberté de la Macédoine, parce que seuls ils avaient à coeur de la voir libre, parce qu'eux seuls y tenaient comme l'on tient à la Patrie, tandis que la Serbie et la Grèce, étrangères à la terre de Macédoine, appuyaient la domination turque et mettaient sur pied des bandes chargées de traquer, d'un commun accord avec les troupes ottomanes, ceux qui soutenaient [illegible]*

La science aussi bien que la politique ne pouvaient pas manquer de reconnaitre, comme un fait naturel, cette conscience nationale si nettement manifestée par l'immense majorité de la population chrétienne de Macédoine. A preuve:

1). L'opinion générale des étrangers qui ont voyagé en Macédoine et des savants slavistes, suivant laquelle cette contrée est principalement peuplée de Bulgares.

2). Le fait que les Turcs de Macédoine ne connaissent, dans la population commune de la région, que les Bulgares et les Grecs — là où il y a des Grecs:

3). Le firman impérial pour la création de l'exarchat bulgare en 1870: la loi sur les églises contestées votée au Parlement ottoman en 1910, et de nombreux autres actes d'Etat;

4). Le fait que les Grecs de Macédoine ne reconnaissent, parmi les éléments qui constituent la population commune, que les Bulgares: le fait également que la propagande grecque, qui n'admet pas l'existence des Serbes en Macédoine, reconnait par contre celle des Bulgares, bien qu'elle les nomme „des bulgarophones":

5). Le fait que la langue bulgare s'est imposée, dans les relations courantes, à tous les éléments étrangers en minorité, y compris l'élément turc:

6). La Conférence internationale qui s'est réunie en 1876 à Constantinople et qui, estimant que la population de la Macédoine est formée principalement de Bulgares, comprenait cette province dans les limites de la zone bulgare qu'elle se proposait de réformer:

7). Le fait que la Russie, par le traité de San-Stéfano, signé le 19 février 1878, incorporait à la principauté de Bulgarie, qu'elle venait de créer, toute la Macédoine comme pays bulgare.

En regard de ces preuves évidentes, tous les efforts de la Grèce et de la Serbie tendant à modifier le caractère national de la Macédoine au moyen de procédés violents demeurèrent vains: vains également tous leurs essais d'induire en erreur l'opinion publique d'Europe dans le but d'affermir et de justifier leurs prétentions politiques sur ce pays bulgare. La Macédoine martyrisée dépérissait dans l'attente du moment où ces deux Etats chrétiens reviendraient à de meilleurs sentiments, cesseraient de la tourmenter, de la déchirer, rentreraient dans leurs véritables frontières nationales et, d'accord avec le royaume de Bulgarie, entreprendraient ensemble de réaliser l'union nationale et des Grecs, et des Serbes et des Bulgares.

Voilà pourquoi la population macédonienne accueillit avec transport l'alliance des Etats balkaniques et la guerre menée en commun contre la domination turque dans les Balkans. Elle voyait, d'une pleine confiance, dans cette guerre, la réalisation d'une espérance dont elle s'était bercée, qu'elle avait tant caressée, l'espérance de voir arriver la délivrance, l'abolition de l'esclavage sous le Turc, l'unité nationale; aussi se jeta-t-elle avec enthousiasme dans la sanglante mêlée finale contre l'ennemi héréditaire. La Macédoine fournit aux alliés des milliers de combattants bien trempés: une partie d'entre eux formèrent ces milices qui accomplirent les plus étonnants faits d'armes dans les plaines de la Thrace et sur le rivage de la mer de Marmara: ceux qui restaient s'engagèrent dans des „bandes" nombreuses et luttèrent en héros dans les montagnes de la Macédoine, côte à côte avec les armées grecque et serbe. Toute la population bulgare de Macédoine s'employait à leur rendre la tâche plus facile.

Au courant de cette guerre, de par sa situation géographique, la Bulgarie devait diriger le gros de ses forces sur la Thrace, où avaient été concentrées les armées les plus importantes de l'ennemi, constamment grossies par l'apport des hordes d'Asie. Les héros de Bulgarie battirent et réduisirent à néant l'ennemi massé dans les plaines de Thrace: ils arrivèrent devant Tchataldja et Gallipoli. — Les armées alliées de la Serbie et de la Grèce avaient à vaincre un ennemi faible, isolé, ne pouvant espérer d'être secouru, qui combattait en Vieille-Serbie, en Epire et dans une partie de la Macédoine.

Partout la population bulgare de Macédoine accueillit avec joie les armées grecques et serbes auxquelles elle accorda la plus large hospitalité, à la disposition desquelles elle mit tout ce dont elle pouvait disposer: elle leur donna à boire et à manger. Cette population s'attendait en effet à voir arriver la délivrance en la personne de ses fils, de ses frères, de son armée de Bulgarie; mais l'absence de ceux qu'elle espérait n'empêcha pas l'épanchement de sa joie, parce qu'elle savait que la liberté dont elle allait jouir était rachetée par le sang bulgare qui avait coulé à Lozengrade, Andrinople, Lulé-Bourgaz, Tchataldja et Boulair, parce qu'elle comprenait que les armées alliées accomplissaient, de leur côté, en Macédoine, leur devoir envers l'Alliance.

La guerre prit fin, couronnée par un succès éclatant, mais hélas! la joi des Macédoniens devait être de bien courte durée.

Les autorités militaires et civiles installées dans les régions de la Macédoine occupées par les Grecs et par les Serbes adoptèrent trop tôt une attitude hostile envers la population. Reconnaissant qu'elles se trouvaient en pays étranger et oubliant les engagements pris envers leurs alliés, ces autorités employèrent aussitôt les moyens les plus condamnables pour arriver à réaliser des rêves anciens, *pour forcer tout un peuple à renoncer à son nom, à sa conscience, à son existence intellectuelle.*

Les représentants ecclésiastiques des Bulgares en ces régions — métropolitains, évêques, prêtres—, leurs professeurs, les notables, les chefs, tous ceux qui luttaient pour la liberté de ce malheureux pays, sont l'objet du mépris, de la persécution, les victimes de la prison, des violences et des assassinats: ils disparaissent sans laisser de traces. L'église et l'école bulgare, le nom même de Bulgare sont poursuivis partout, en la personne de tout Bulgare. Ces violences sans nom dirigées contre la conscience des Bulgares, s'accompagnent de pillages systématiques, pratiqués au grand jour, et d'attentats à l'honneur des familles.

Exposée à d'aussi cruelles persécutions, la population prend à juste titre ses „libérateurs" pour des ennemis plus redoutables que ne l'était l'ancien oppresseur turc. Elle s'attendait à jouir après la guerre de la liberté, du régime légal; elle se trouve au contraire en pleine tyrannie, en plein règne de l'arbitraire.

Et ce déplorable état de choses, qui se trouve si clairement exposé et commenté dans la presse étrangère par des étrangers dont l'impartialité ne saurait être mise en doute, vient à son tour confirmer la vérité, à savoir *que les Grecs et les Serbes prouvent eux-mêmes à quel point la Macédoine est pour eux un pays étranger.*

L'attitude des alliés de la Bulgarie, et surtout celle des Serbes, soulève en nous une indignation profonde et nous suggère l'idée douloureuse qu'un complot est ourdi contre notre unité nationale, que l'on en veut à notre terre natale.

Les peuples des Balkans ne peuvent plus se passer de la paix, d'une paix durable qui succéderait à la lutte acharnée, aux insurrections et aux guerres du siècle dernier. Les diplomates de l'Europe veulent également la paix dans les Balkans, parce que les alarmes continuelles retentissent sur les intérêts culturels et économiques des Grandes Puissances, et aussi parce que les étincelles qui surgissent des troubles balkaniques menacent d'allumer la grande guerre européenne. La guerre actuelle a été entreprise au nom de la liberté, pour la délivrance des Bulgares, des Serbes et des Grecs qui gémissaient sous le joug turc: le but poursuivi était de donner à chacun des États du Balkan le moyen de recueillir, dans des frontières naturelles, ses frères, ses conationaux, de faire cesser par là les troubles qui agitèrent la Péninsule, de voir enfin ces peuples opprimés, libres de se livrer exclusivement au travail prospère du progrès. Or, l'attitude des Grecs et des Serbes, l'arrière-pensée qu'ils ont de s'installer définitivement dans les territoires qu'ils ont occupés en Macédoine, rendent la paix des Balkans absolument impossible.

La population bulgare-macédonienne, qui, par une lutte où tout était sacrifié au désir de sauvegarder l'idée nationale et de réaliser un idéal politique, a déjà prouvé qu'elle ne constitue pas une masse inerte, déclare hautement par la voix de tous ses représentants de la Macédoine entière, groupés pour la défense:

1-o Qu'elle n'admet l'existence d'aucun point litigieux en Macédoine parce qu'elle a déterminé depuis longtemps et qu'elle a définitivement établi, au prix du sang de ses fils, sa physionomie, sa couleur nationale;

2-o Qu'elle considère comme coeur, le noyau même de la Patrie ces régions de la Macédoine qui, par une amère ironie du sort, ont été occupées par des armées étrangères;

3-o Que, fixée dans son esprit national, elle rejette de toutes ses forces l'idée de servir d'instrument de change dans des combinaisons politiques, dont le but est de donner satisfaction à des prétentions étrangères que rien ne saurait justifier.

En vue de ce qui vient d'être exposé, cette population macédonienne croit fermement et espère:

Que la Bulgarie, qui lança à la Serbie et à la Grèce l'appel destiné à ouvrir la guerre commune contre les Turcs, la Bulgarie, dont la puissance fournit aux armées de ses alliés les moyens d'inscrire des victoires sur les pages vierges de leur histoire moderne, et qui a supporté tout le poids de la guerre en étonnant le monde par les faits d'armes héroïques de ses soldats, cette Bulgarie ne tolérera pas des amputations dans le corps même de la nation, tant par égard pour ses propres intérêts

qu'en considération de la paix tant désirée qu'il faut assurer à l'avenir entre les États du Balkan;

Elle croit fermement et espère que tous ceux qui sont intéressés aux affaires des Balkans ne voudront pas contribuer à la création de frontières politiques artificielles entre les États balkaniques, frontières qui seraient de nature à amener de nouveaux désordres, de nouvelles émeutes.

Pour les associations macédoniennes des régions:

D' Uskub
T. Karaïovoff
T. Pavloff
N. Botkikeff

de Kitchevo
Père P. Lazaroff
Vl. K. Damianoff
M. Andreeff

de Débra
T. Kostoff
A. Novcoff
T. Boginoff

de Strouga
Chr Matoff
A. Kostoff
J. Miladinoff

de Krouchévo
N. Boginoff
N. A. Tomaleff
A. Lopataroff

de Kostour
D-r V. Dinoff
Architecte N. Juroucoff
Chr N. Dimitroff

de Tikvech
Chr. M Kulumoff
Chr. Mihailowski
T. Temkoff

d' Enidjé-Vardar
K. Dzekoff
B. Angueloff
G. Mindoff

de Razloga
G. Razlogoff
G. Goleff
An. Strachimiroff

de Koumanovo
M. Chr. Popoff
P. Trendafiloff
Jur Kraleff

de Palanka
Père K. Apostoloff
D. Apostoloff
Chr. Tasseff

de Démir-Hissar
K. Stoïanow
Ja. Angueloff
St. Robeff

de Resna
D r D. G. Vladoff
D-r Chr. Tatartcheff
T. Dorévski

de Prilép
Archevêque M. Kousseff
Jv. Karandjouloff
Jl. Chr. Doundoff

de Lerine
Sp. Goulabtcheff
Chr. Guéorgieff
K. Tchékoff

de Vodena
Chr. Popoff
G. Lgeff
Chr. Zanlicheff

de Sérès
Cht. Atanassoff
K Avramoff
Jv. Chrcheff

d' Ichtip
Proffesseur L. Miletitch
E Alexandroff
St. Zdraveff

de Tétovo
Iv. Georgieff
St Ianeff
Tsv. Petroff

de Kratovo
E. Karanoff
M. Moneff
M. Miladinoff

d' Okhrida
D-r N. Jancheff
D-r G. Strézoff
Kl. Karaguleff

de Monastir
D. Mihaïlow
A. Naoumoff
N. Rizoff

de Véles
D-r Iv. Guéorgoff
An. Dimidar
D. Koucheff

d' Emboré
Bl. Dimitroff
D-r F. Manoleff
N. Blagoeff

de Salonique
Jl P. Stéphanoff
P. Sarafoff
Jv. Ch. Nikoloff

de Koukouch
D-r N. Tcherven Ivanoff
Ingénieur Chr. Stanicheff
T. Déli – Ivanoff

de Nevrocop
N. Mandoucheff
P. V Sarafoff
K. Atanassoff

Sofia le 5/18 mai, 1913